

Φ. Ἀριστείδης.

V

ΘΥΜΗΣΟΥ

Στὸ Φάληγο.

ΘΥΜΗΣΟΥ τὴν ἡσυχὴν
βραδυνά, ποῦ ἡ θάλασσα
ἀπλώρετο σὰν ἐρωτευ-
μένο χαμόγελο καὶ ἡ σε-
λήνη σκορποῦσε ἐπάνω
τῆς χιλιῆς τρελλῆς ἀ-
κτῖνες, καὶ αὐτὴ ἔτρεψε
ὥσ' ἄν γυναικεῖο στήθος
καὶ ἐλαμποκοποῦσε καὶ
ἔρριχνε καὶ σὺ τῇ μα-
τιά σου — τὴν μαγικὴν,
σὰν σεληνόφωσ. ματιά
σου — καὶ ἡ δυνὸ λάμψε

ἐφιλιούρτο καὶ κυματοῦσαν εἰς ἓνα ἀρήσυχον
φωσφώρισμα, εἰς ἓνα αἰθέριο ἀγκάλιασμα, στὰ
γαλαρὰ νερά.

Στὴ Φρεαττί.

Θυμήσον ὅταν σοῦ ἴδωσα τὰ κάτασπρα, τὰ
ἄγγικτα φούλια, πῶς ἡ ματιές μας ἐρώθηκαν
εἰς ἓνα μυστικὸν ἀσπασμὸν καὶ σὺ ἐκάρφωσες
τὰ φούλια ἐπάνω εἰς τὰ παρθερικά σου στήθη,
καὶ ἡ καρδιές μας ἐδέθηκαν σφιγγὰ μὲ τὰ κά-
τασπρα, τὰ μυρωμένα φύλλα τους

Στὴ Κηφισιά.

Θυμήσον ὅταν κάτω ἀπὸ τὰ γέριχα πλατά-
νια, στῆς ἀνθισμένες περιπλοκάδες τὸ λιγυρὸ
σου κορμὶ, τὸ κυπαρισσένιο, ἐδιάβαινε καὶ ἡ σε-
λήνη ἐφιλοῦσε τὸ πένθιμο φόρεμά σου μὲ τῆς
μελαγχολικῆς ἀκτῖνες τῆς καὶ σὺ μὲ χαριτωμένο
γέλιο σκορποῦσες στὰ στήθη μου τὴ χαρὰ καὶ
τὴν Ἀθανασία. . .

Στὸ ὁπῆτι.

Θυμήσον ὅταν ἀκούμπησα, τὴν ὥρα ποῦ ὁ
ἥλιος ψυχorraγοῦσε στὰ βουνά, τρεμουλιαστὰ
τὰ χεῖλη μου — ὦ ἄφραστη, ὦ Παραδείσια σιγ-
μὴ — σὶδ' ἰορᾶτο λαμὸς σου καὶ σοῦ ὄσφιγα
τὸ ἀπαλὸ χέρι, θυμήσον πῶς στὴν αἰθέρια ἐκείνη
ἡδονή, βουδός, χωρὶς προὐ ἀπόμεινα, καὶ γορά-
τισε ἡ ψυχὴ μου στὴν παρθεριά σου ἐμπρός,
καὶ σοῦ ἴδωσα ἓνα κρυφὸ φιλί, ὦ θυμήσον γλυ-
κειά μου ἀγάπη, καὶ κλάψε, κλάψε μαζὶ μου,
κλάψε τὸ σκληρὸ μας χωρισμὸ, κλάψε ποῦ δική
μου δὲν εἶσαι πειά. . .

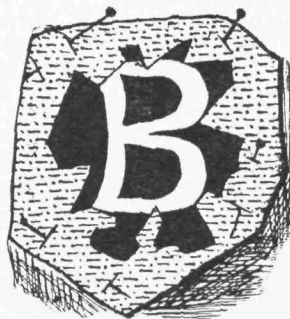

Φ. Ἀριστείδης

VI

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

1

ΡΕΧΕΙ! ὦ χαρά!
Πῶς σὰς ἐπρόσμενε
ἡ ψυχὴ μου, πρωτο-
βρόχια! . . .

Κεραυνοὶ ξεσχί-
ζουσιν τὸν ἀέρα στε-
ραραμοὶ τὸ στήθος μου
ξεσχίζουν.

Πέφτουν αἱ παρί-
δες σιγαρὰ-σιγαρὰ
καὶ κυλοῦν μὲ θοῆνον στὴ γῆ. Πέφτουν καὶ τὰ